RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 108.686 van 3 juli 2002
in de zaak A. 122.669/IX-3375.

In zake : de NV BELGACOM,
die woonplaats kiest bij
advocaten L. CORNELIS en B. SCHUTYSER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Goedheidsstraat 5-7

tegen :

het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie,
dat woonplaats kiest bij
advocaten G. GLAS en A. EVERARD,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268A.

tussenkomende partij :

de NV TELENET OPERATIES,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. VERHEYDEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 480.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV BELGACOM op 19 juni 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (hierna : BIPT) van 11 juni 2002 "waarbij het BIPT de terminatietarieven van Telenet voor 2002 als redelijk beschouwt, Belgacom ertoe verplicht om, overeenkomstig artikel 109ter, §3, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige overheidsbedrijven, deze tarieven te accepteren en te betalen en Belgacom opdracht geeft de bestreden beslissing te implementeren binnen een termijn van één maand na ontvangst van de brief van 11 juni 2002";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 20 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 juni 2002 om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaten L. CORNELIS, B. SCHUTYSER en van D. VAN LIEDEKERKE die, loco advocaat R. ERGEC verschijnen voor verzoekster, van advocaten G. GLAS, A. EVERARD en C. LESAFFER die verschijnen voor de verwerende partij, en van advocaten A. VERHEYDEN, Y. DESMEDT, D. LINDEMANS en F. DE PRETER, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de NV TELENET OPERATIES (hierna: Telenet) met een verzoekschrift van 25 juni 2002 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De voorliggende betwisting heeft betrekking op de telecommunicatieregelgeving die opgenomen is in de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven en op de implementatie van Europese richtlijnen met het oog op de liberalisering van de markt in de telecommunicatie.

Die liberalisering van de telecommunicatiediensten houdt in dat, naast verzoekster, de NV Belgacom, andere telecommunicatie-operatoren op de markt actief geworden zijn, al dan niet via eigen infrastructuren waarop zij eindgebruikers aansluiten en via verschillende telecommunicatiediensten waaronder de klassieke dienst van openbare spraaktelefonie waarbij de klant via het vormen van een geografisch nummer een andere klant kan opbellen.
De tussenkomende partij, Telenet, is een nieuwe telecommunicatie-operator.

In het kader van de geliberaliseerde markt is een belangrijk onderdeel van de telecommunicatieregeling de zogenaamde interconnectie tussen operatoren, onderdeel dat in de voorliggende zaak specifiek aan de orde is.

Aangezien het voor een operator essentieel is dat zijn abonnees naar een ander netwerk kunnen telefoneren en, omgekeerd, vanuit een ander netwerk opgebeld kunnen worden, moeten de verschillende netwerken met elkaar verbonden worden. De technische handelingen die daartoe moeten leiden en de ermee verbonden betalingen die de operatoren daarvoor onderling doen, vormen de interconnectie.

De netwerken van verschillende operatoren worden aldus met elkaar verbonden via interconnectie, die toelaat gesprekken van een netwerk naar een ander netwerk over te dragen waarbij het laatste netwerk vervolgens instaat voor de afwikkeling van de oproepen tot hun bestemming (terminatie van de oproep).

Indien zowel de oproepende als de opgeroepene abonnees van dezelfde operator zijn is er geen interconnectiedienst nodig en bijgevolg ook geen vergoeding voor die dienst. Indien de oproepende en opgeroepene abonnees zijn van verschillende operatoren wiens netwerken fysiek verbonden zijn - dit is het geval voor verzoekster, Belgacom en de tussenkomende partij, Telenet - is er sprake van een rechtstreekse interconnectie waarbij de oproep van een Belgacom abonnee die een Telenet-abonnee opbelt door Belgacom wordt overgedragen aan Telenet via interconnectie die zorgt voor de “beëindiging” van de oproep tot de opgeroepen Telenet-abonnee (terminatiedienst). Die terminatiedienst wordt gefactureerd.

Om dit alles mogelijk te maken worden tussen de operatoren die hun netwerken interconnecteren interconnectieovereenkomsten gesloten die de technische en financiële aspecten van de interconnectie omvatten waaronder de vergoeding die een operator waarbij de oproeper van het gesprek is aangesloten, betaalt voor de terminatiedienst van de andere operator.

1.2. Luidens het verzoekschrift sluit verzoekster op 19 december 1997 een interconnectie overeenkomst met de tussenkomende partij, Telenet.

In het kader van die overeenkomst zou gedurende de jaren 1998, 1999, 2000 en 2001 contractueel het zogenaamde wederkerigheidsbeginsel gevolgd en toegepast zijn zodat de beëindigingsvergoeding (terminatietarief) die door verzoekster aan de tussenkomende partij wordt aangerekend per oproep van een Belgacom-gebruiker naar een Telenet-abonnee dezelfde is als de beëindigings-vergoeding die Telenet aan verzoekster betaalt voor oproepen van een Telenet-gebruiker naar een abonnee van verzoekster, dit wil zeggen voor de beëindigings-

dienst van verzoekster, dienst waarvan de voorwaarden in haar jaarlijkse referentie-aanbod zijn bepaald.

Volgens verzoekster, Belgacom, zou zij bij machte zijn aan te tonen dat ook voor 2002 tussen haar en de tussenkomende partij, Telenet, een overeenkomst over wederkerige beëindigingstarieven bestaan. Telenet betwist zulks.

1.3. Naar aanleiding van een analyse van haar kostenstructuur stelt de tussenkomende partij, Telenet, vast dat de interconnectietarieven voor haar niet toereikend zijn.

1.4. Zij brengt op 31 januari 2002 verzoekster op de hoogte van de verhoging van die tarieven en zij verzoekt de verwerende partij, het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (BIPT) op 3 februari 2002 "om een bevestiging dat haar verzoek tot interconnectie aan Belgacom overeenkomstig de nieuwe interconnectietarieven een redelijk verzoek tot interconnectie uitmaakt in de zin van artikel 109ter van de wet van 21 maart 1991 aangezien zij gerechtvaardigd is op basis van het kostenmodel van Telenet".

1.5. Op 5 februari 2002 antwoordt de verwerende partij dat een formele beslissing over dat verzoek op dat ogenblik niet mogelijk is omdat de verwerende partij het dossier eerst grondig moet onderzoeken. Zij duidt reeds de criteria aan die zij zal hanteren om te beslissen of een verzoek tot interconnectie al dan niet redelijk is.

1.6. Met een brief van 6 februari 2002 deelt verzoekster aan de tussenkomende partij mee dat de nieuwe voorgestelde tarieven door haar niet kunnen worden aanvaard.

1.7. Met een verzoekschrift maakt de tussenkomende partij op 11 februari 2002 een geschil met verzoekster aanhangig bij de Kamer voor interconnectie, huurlijnen, bijzondere toegang, ontdubbelde toegang tot het aansluitnet en gedeeld gebruik (hierna: de Kamer) en verzoekt zij de Kamer te verklaren dat haar verzoek tot interconnectie een redelijk verzoek is in de zin van artikel 109ter, § 3, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven.

1.8. Verzoekster heeft de gelegenheid om haar standpunt te doen kennen met een "Aanvullend en samenvattend verweerschrift" van 30 april 2002.

1.9. Op 3 juni 2002 verklaart de Kamer het verzoek van de tussenkomende partij onontvankelijk omdat de tussenkomende partij de, krachtens het koninklijk besluit van 20 april 1999 tot vaststelling van de termijnen en de algemene principes van toepassing op de commerciële onderhandelingen die worden gevoerd om interconnectieovereenkomsten te sluiten en tot vaststelling van de nadere regels voor publicatie van het referentie-interconnectieaanbod en tot vaststelling van de voorwaarden die geregeld moeten worden in de interconnectie-overeenkomst, opgelegde termijnen voor onderhandelingen tussen de partijen alvorens de Kamer te vatten, niet zou hebben nageleefd.

1.10. In een brief van 4 juni 2002 gericht aan de verwerende partij stelt de tussenkomende partij :

> "Wij richten U onderhavig schrijven binnen het kader van het bij Uw diensten lopende onderzoek naar het redelijk karakter van Telenet's terminatie-tarieven voor 2002.
>
> Dit schrijven geeft meer bepaald gevolg aan de recente beslissing van de Kamer d.d. 3 juni 2002 waarbij het verzoek van Telenet onontvankelijk werd verklaard omwille van de niet-naleving van de wachttermijnen voorzien in het KB van 20 april 1999 betreffende interconnectieonderhandelingen.
>
> Vooraleer Telenet de procedure had ingeleid voor de Kamer had zij reeds het BIPT ingelicht van haar tarieven voor 2002 met het verzoek om te bevestigen dat haar nieuwe terminatietarieven voor 2002 redelijk zijn in de zin van artikel 109ter van de Wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven.
>
> In antwoord op het verzoek van Telenet heeft U destijds, in een eerste schrijven van 5 februari 2002, een aantal algemene principes uiteengezet om het redelijk karakter van het verzoek van Telenet te beoordelen. U heeft ons eveneens uitgenodigd om bijkomende informatie te verschaffen betreffende onze onderliggende kosten.
>
> Nadat de procedure werd ingeleid voor de Kamer heeft U ons in een tweede schrijven van 15 februari 2002 ingelicht van het feit dat U de zaak in beraad zou houden totdat de procedure hangende zou zijn voor de Kamer. U stelde evenwel dat Telenet reeds de nodige bijkomende informatie met betrekking tot haar kostenstructuur ter beschikking kon stellen van het BIPT.
>
> Ingaand op dit verzoek hebben wij dan ook aan Uw diensten verdere informatie verschaft die U zou moeten toelaten om te oordelen of de tarieven van Telenet voor 2002 al dan niet redelijk zijn.
>
> Aangezien de Kamer inmiddels een beslissing heeft genomen waarbij het verzoek van Telenet onontvankelijk werd verklaard, menen wij dat bet BIPT niet meer verhinderd is om een beslissing te nemen waarbij zij zich uitspreekt over het redelijk karakter van het verzoek tot interconnectie van Telenet. Bij deze verzoeken wij U dan ook dat het BIPT een formele beslissing zou treffen desaangaande.

Zoals reeds werd aangegeven in ons schrijven van 2 februari 2002 kadert dit verzoek binnen de bevoegdheid opgedragen aan het BIPT in artikel 75 § 3 van de Wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven ("Het instituut is belast met een algemene opdracht inzake toezicht en controle op de bepalingen van hoofdstuk X van Titel 1") en artikel 109ter krachtens hetwelke de SMP operator op de markt voor vaste openbare telefoonnetwerken verplicht is om op niet-discriminerende wijze te antwoorden op alle redelijke verzoeken om interconnectie. Desbetreffende verwijzen wij eveneens naar de Mededeling van het BIPT d.d. 29 januari 2002 betreffende interconnectieverzoeken die buiten het bestek van een referentieaanbod vallen.

Voor de goede orde wenst Telenet hierbij wel te herinneren aan het feit dat zij als niet-genotifieerde operator (i.e. niet-SMP operator) in beginsel niet gehouden is haar tarieven te laten nazien door de marktregulator en hier geen enkele erkenning uit kan worden afgeleid dat zij gehouden zou zijn kostgeoriënteerde tarieven toe te passen.

(...)".

Op 11 juni 2002 richt de verwerende partij de volgende brief aan verzoekster en aan de tussenkomende partij :

"1. Inleiding

Op 5 juni jl. ontving het Instituut vanwege Telenet een vraag om het al dan niet redelijke karakter van Telenet's terminatietarieven voor 2002 te onderzoeken.

Deze terminatietarieven waren eveneens het onderwerp van een procedure voor de Kamer van interconnectie. Deze procedure is beëindigd zonder dat de Kamer een uitspraak heeft gedaan over de grond van de zaak.

2.Bevoegdheid van het Instituut.

In het licht van artikel l09ter, § 3, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, dat Belgacom verplicht om op niet-discriminerende wijze te antwoorden op alle redelijke verzoeken om interconnectie, heeft het Instituut de bevoegdheid om het al dan niet redelijke karakter van het betreffende verzoek te onderzoeken en, als resultaat van dat onderzoek, te besluiten tot een verplichting of niet in hoofde van Belgacom om te antwoorden op het betreffende verzoek tot interconnectie. Of dat al dan niet redelijke verzoek tot interconnectie uitgaat van een operator met SMP of niet, is in wezen niet relevant.

3.Onderzoek van het al dan niet redelijke karakter van de terminatietarieven

Een kostenmodel, ontwikkeld door het consultantbureau Ryan Associates, werd door Telenet overhandigd aan het Instituut.

Aan de hand van het kostenmodel heeft het Instituut onderzocht of het voorgestelde terminatietarief van Telenet de reële kosten reflecteert. De financiële basisinformatie wordt daarbij als betrouwbaar geacht aangezien de interne auditeur PriceWaterHouse Coopers schriftelijk heeft verklaard dat de inputs in het kostenmodel de financiële rekeningen van Telenet reflecteren voor wat betreft de afschrijvingen van het jaar 2001, de netto boekwaarde van de activa en de operating kosten.

Op het vlak van de methodologie eiste het BIPT een aantal aanpassingen opdat het model in overeenstemming zou zijn met de door het Instituut gehanteerde principes bij de verificatie van de kostenoriëntatie voor SMP operatoren. Hoewel het Instituut er zich van bewust is dat Telenet als niet SMP operator wettelijk er niet toe gehouden is de terminatietarieven op de kosten te baseren, meent zij dat een dergelijk kostenmodel op een transparante wijze alle

relevante kosten reflecteert en toelaat verschillen met de kostenmodellen van de SMP operatoren duidelijk te identificeren.

Het Telenet kostenmodel dat als basis wordt gehanteerd voor de vaststelling van het terminatietarief voor spraaktelefonie reflecteert bijgevolg de volgende karakteristieken :

- naast de technische kosten voor het gebruik van het netwerk (afschrijvingen van de activa in het jaar 2001) worden ook de directe interconnectie-specifieke opex-kosten in rekening gebracht (netwerk engineering, operations, maintenance).
  De activa m.b.t. het voice mail systeem worden volledig verwijderd aangezien deze diensten worden aangeboden en gefactureerd aan de eigen klanten.
  Het kostmodel van de SMP operator op de markt van de vaste publieke telefoonnetwerken modelleert in principe enkel de kosten van het “core” netwerk, de gemodelleerde kosten omvatten geen activa die deel uitmaken van het access netwerk. Aangezien in tegenstelling tot een traditionele local exchange , de local switching equipment van een kabelnetwerk niet beperkt is tot het bedienen van 1 lijn, kan er moeilijk een split worden gemaakt tussen de lijnkaart en het trunkgedeelte.
  Het kostenmodel van Telenet verwijdert dan ook slechts 20% van de local switching equipment kosten, daar waar dit bij klassieke SMP telefoon-operatoren tussen de 40 en de 60% bedraagt. De kosten verbonden aan het installeren van de local switching equipment worden wegens het klanten-specifieke karakter echter wel volledig verwijderd.
- de interconnectiespecifieke kosten van de supportdivisies (vb finance, legal, carrier services..) worden verrekend om de gemeenschappelijke kosten terug te verdienen. De overhead wordt aldus beperkt tot de kosten gerelateerd aan de dienst interconnectie: de verdeelsleutel voor de algemene overhead kosten reflecteert de door het BIPT voorgestelde percentage dat gebaseerd is op het aantal FTE’s ingenieurs dat zich bezighouden met het telefonienetwerk.
  De commerciële kosten zijn verwijderd (back office, call centre, advertising, sales commissions).
- Vergoeding van het kapitaal : de grootte van de vergoeding van de geïnvesteerde kapitalen wordt berekend aan de hand van het produkt WACC x RAB (regulatory asset base). Vermits er weinig publiek beschikbare informatie beschikbaar is voor bedrijven zoals Telenet, ziet het Instituut zich genoodzaakt de WACC verrekend volgens de klassieke formule in de mobiele termineringstarieven van Belgacom Mobile te aanvaarden als een schatting voor Telenet.
  De vergelijking van de lasten die reëel door Telenet worden gedragen en het gevraagde terminatietarief toont volgens het BIPT aan dat het terminatietarief van Telenet redelijk is op basis van de meegedeelde kosten.
  Niettemin wenst het Instituut de aandacht te vestigen op de opmerking van Telenet dat de kosten in het huidige kostenmodel thans hoog zijn omdat ze de actuele overcapaciteit van de netwerkelementen reflecteren en omdat de schaalvoordelen in de onderneming niet volledig gerealiseerd zijn.
  Wegens het te verwachten dalend effect van een groeiend interconnectie-volume op de eenheidskostprijs van het terminatietarief zal het Instituut dan ook een herevaluatie van de situatie maken op basis van geactualiseerde informatie over het interconnectievolume. Dergelijke evaluatie zal tweemaal per jaar plaats grijpen, te beginnen op 1 januari 2003.

4.Gevolgen van het redelijke karakter van de terminatietarieven

Uit voorgaande blijkt dat de terminatietarieven van Telenet voor 2002 als redelijk beschouwd kunnen worden. Dit impliceert dat Belgacom overeen-komstig het eerdervernoemde artikel l09ter, § 3, van de wet van 21 maart 1991, deze tarieven moet accepteren en betalen. Het is evenwel onvermijdelijk dat dit

zijn weerslag zal hebben op de door Belgacom gehanteerde eindgebruikers-tarieven. Deze zullen ten gevolge van de tariefverhoging van Telenet stijgen. Het Instituut houdt eraan Belgacom te wijzen op artikel 105ter van de wet van 21 maart 1991 dat Belgacom ertoe verplicht een verhoging van de tarieven voor spraaktelefonie minstens 15 werkdagen op voorhand aan te kondigen, tenzij het Instituut, op verzoek van Belgacom, een afwijking op deze regel toestaat.

5.Verplichtingen van Telenet

Telenet is vooreerst ertoe gehouden om minstens 10 werkdagen vóór de implementatie van de prijzen de precieze verhoogde terminatietarieven aan het Instituut mee te delen.

De verhoogde terminatietarieven van Telenet die door het Instituut als redelijk worden beschouwd, moeten in een geest van transparantie aan de marktpartijen, gebruikers en eindgebruikers bekendgemaakt worden. Dit houdt minstens in dat Telenet een gratis telefoonnummer ter beschikking stelt van alle belangstellenden en langs die weg objectieve informatie geeft over de betreffende tariefverhoging op retailniveau. Ook op de website van Telenet moet deze tariefverhoging op een duidelijke en ondubbelzinnige manier vermeld en toegelicht worden. Bovendien houdt het Instituut eraan Telenet te herinneren aan haar toezegging om haar volledige nummerlijst op een gebruiksvriendelijke manier te publiceren op het internet.

Het Instituut acht deze publicatie van groot belang: de oproeper kan op die manier immers de gevolgen van de prijsdifferentiatie al naargelang de operator van de opgeroepene milderen doordat hij bij voorbaat de exacte kost van zijn oproep naar een Telenet-abonnee kan vaststellen.

6. Implementatie

Deze beslissing van het Instituut moet door Telenet en Belgacom geïmplementeerd worden één maand na de ontvangst van deze brief.

Gelet op de omstandigheden van deze zaak, acht het Instituut een implementatie met terugwerkende kracht in deze niet mogelijk: zoals door de Kamer voor interconnectie werd vastgesteld werden de interconnectieonder-handelingen door Telenet vroegtijdig stopgezet. Dit gebrek aan voldoende onderhandelingen maakt een retroactieve implementatie tot op een precieze datum onmogelijk.

7. Conclusie

Deze beslissing van het Instituut waarbij de terminatietarieven van Telenet voor 2002 alleszins tot aan de eerdervernoemde herevalutie als redelijk worden beschouwd, en waarbij, als gevolg daarvan, een aantal verplichtingen worden opgelegd aan Belgacom en aan Telenet, moet worden beschouwd als een breed kader dat in ieder geval nog ruimte laat voor de betrokken partijen om onderhandelingen te voeren over de betreffende terminering en zijn operationele implementatie met respect voor de timing voorzien in punt 6. Het is niet de strekking van deze beslissing, en evenmin de bedoeling van het Instituut, om deze onderhandelingen onmogelijk of overbodig te maken.

(...)".

Dit is de door verzoekster bestreden beslissing;

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat de Raad van State er niet kan aan voorbijgaan dat verzoekster in de adstructie van haar eerste middel van haar vordering, die zij

betitelt als een "vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid", onder meer het volgende stelt :

> "Het besluit is dan ook onvermijdelijk dat de in het middel aangehaalde algemene beginselen en wettelijke en reglementaire bepalingen geschonden zijn. Het middel is, bijgevolg, ernstig. Gelet op de klaarblijkelijke gegrondheid van het middel en in het kader van een economische procesvoering verzoekt Belgacom Uw Raad uitdrukkelijk daarbij toepassing te maken van artikel 94 van het Procedurereglement zodat tot de kennelijke gegrondheid van het middel wordt besloten en de beslissing wordt vernietigd"

en dat zij in het dispositief van haar vordering de Raad van State verzoekt om "de Beslissing te vernietigen, minstens te schorsen" en "het annulatie- of schorsings-arrest per faxbericht te betekenen aan de partijen"; dat zij ter zitting als gevolg van een door de verwerende partij aangevoerde exceptie van niet-ontvankelijkheid "voor zoveel als nodig, onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenning en zonder dat dit kan worden beschouwd als een afstand van geding", afstand doet "van de proceshandeling die erin bestaat de Raad van State te vragen toepassing te maken van artikel 94 van het Procedurereglement en dienvolgens, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennelijk gegrond te horen verklaren"; dat zij ook ter zitting laat weten dat zij inmiddels een vordering tot annulatie heeft neergelegd;

2.2. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift in niet mis te verstane bewoordingen en bijgevolg onmiskenbaar beoogt met de onderhavige vordering de door haar bestreden beslissing in hoofdorde te horen vernietigen en minstens te horen schorsen; dat het kennelijk gegrond bevinden van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging niet bestaat in de rechtspleging voor de Raad van State en dat een annulatieberoep gesteund op artikel 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State hoe dan ook in eerste instantie een gewoon annulatieberoep is; dat de ter zitting verklaarde "afstand" klaarblijkelijk geen afstand van geding is: verzoekster zegt het met zoveel woorden en definieert haar "afstand" zelf als "een afstand van de proceshandeling die erin bestaat de Raad van State te vragen toepassing te maken van artikel 94 van het Procedurereglement"; dat zij bijgevolg zonder omwegen in hoofdorde de annulatie blijft vorderen van de bestreden beslissing; dat overigens de vraag rijst of een afstand beperkt tot de annulatie-vordering - en voor zover die afstandsverklaring onvoorwaardelijk en uitdrukkelijk zou zijn - het initiële gebrek waarmee het verzoekschrift is behept nog kan

goedmaken; dat de mededeling dat verzoekster inmiddels een annulatieberoep heeft ingediend te dezen niet tot een andere conclusie kan leiden; dat tenslotte proces-economische motieven nooit een afwijking van de dwingende regelen van de rechtspleging kunnen rechtvaardigen;

2.3. Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State als volgt luidt :

> "§ 3. De vordering tot schorsing wordt ingesteld bij een afzonderlijke akte die geen deel uitmaakt van het verzoekschrift tot nietigverklaring en uiterlijk samen met dat verzoekschrift.
>
> Zij bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.
>
> De schorsing en de andere voorlopige maatregelen die zouden zijn bevolen vóór het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring van de akte of het reglement worden door de voorzitter van de kamer of door de staatsraad die hij aanwijst die ze heeft uitgesproken onmiddellijk opgeheven als hij vaststelt dat binnen de in de procedureregeling vastgestelde termijn geen enkel verzoek-schrift tot nietigverklaring is ingediend waarin de middelen worden aangevoerd die ze gerechtvaardigd hadden";

dat uit het eerste lid van deze bepaling voortvloeit dat de wetgever op procedureel vlak de schorsingsprocedure nadrukkelijk heeft willen scheiden van de vernietigingsprocedure; dat aldus door die scheiding een duidelijk verloop van de rechtsstrijd wordt beoogd; dat het voorwerp van de schorsingsprocedure aldus verschilt van dat van de vernietigingsprocedure aangezien een verzoeker in die eerste procedure, naast het bestaan van het risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, de ernst van de door hem aangevoerde middelen moet aantonen en in onderhavig geval ook nog de uiterst dringende noodzakelijkheid, terwijl hij in de vernietigingsprocedure de gegrondheid van die middelen moet aantonen; dat aangezien een vordering tot schorsing een accessorium is van de vordering tot vernietiging de voorliggende vordering bijgevolg niet anders kan worden opgevat dan als een vordering tot vernietiging; dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend in de vordering tot vernietiging derhalve niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het verzoek tot tussenkomst van de NV TELENET OPERATIES in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie juli 2000 en twee, door :

de H.	L. HELLIN,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **L. HELLIN.**